

Alexanderplatz

- Alexanderplatz - centralny węzeł komunikacyjny i plac we wschodniej części Berlina Plac został nazwany na cześć imperatora Rosji Aleksandra I.
- Leży w dzielnicy Mitte i codziennie odwiedzany jest przez ponad 300 000 osób.

Atrakcje

- Muzeum , Pomnik, Pomniki architektury, Zabytki .

Po zachodniej stronie placu znajduje się dworzec kolejowy obsługujący pociągi regionalne i szybkiej kolei miejskiej S-Bahn. Pod wschodnią i zachodnią stroną placu oraz poprzecznie do nich, na kierunku wschód-zachód, znajdują się stacje metra dla czterech linii.

Dworzec powstał w 1881 w ramach budowy Stadtbahn wedle projektu Johanna Eduarda Jaconsthal. Dworzec posiadał dwa perony wyspowe, nakryte wspólną halą w formie koleby. Otwarcie dworca nastąpiło 7 lutego 1882 dla ruchu miejskiego i lokalnego, a 15 maja tego samego roku dla pociągów dalekobieżnych

Wokół placu zaczęło powstawać przedmieście św. Jerzego, mimo wydanego w 1691 zakazu zabudowy liczyło ono w 1700 około 600 domów. W przeciwieństwie do przedmieść położonych na zachodzie miasta (Dorotheenstadt, Friedrichstadt) rozwijało się ono żywiołowo i miało chaotyczny układ przestrzenny.

W XIII wieku teren obecnego placu znajdował się na północny wschód . W czasie wojny trzydziestoletniej wzmocniono w latach 1658-1683 mury miejskie,

6 maja 1701 Fryderyk I, który koronował się na króla Prus, wjechał przez Bramę św. Jerzego do miasta. Odtąd zwana była Bramą Królewską (Königsthor). W 1734 powstał mur akcyzowy otaczający miasto i przedmieścia, przez co dawne obwałowania straciły znaczenie, a w 1746 zostały ostatecznie rozebrane. Wkrótce potem powstało z dawnego przedmieścia św. Jerzego przedmieście Królewskie, charakteryzujące się w przybliżeniu promienistym układem głównych ulic, zbiegających się na placu przed dawną bramą.

Na placu defilad 25 października 1805 podjęto cara Aleksandra I, w związku z tym 2 listopada Fryderyk Wilhelm III wydał polecenie nazwania placu jego imieniem. W czasie rewolucji marcowej w 1848 doszło na Alexanderplatz do walk ulicznych, rewolucjoniści zablokowali barykadami drogę do śródmieścia. We wznoszeniu jednej z nich wziął udział pisarz Theodor Fontane

ALEXANDERPLATZ NA PLANIE 1804r.

Na początku XX wieku nastąpił wielki rozkwit Alexander platz. Powstały przy nim znane także poza granicami miasta domy towarowe Tietz (1904-1911), Wertheim (1910-1911) i Hahn (1911). Kolumnady Królewskie rozebrano w 1910 pod budowę domu Wertheima i zmontowano je ponownie w Parku im. Kleista (Kleistpark).

ROZKWIT ALEXANDERPLATZ

Dom towarowy Tietza miał elewację długości 250 m, najdłuższą wówczas na świecie. Rozwojowi placu sprzyjała rozbudowa węzła komunikacyjnego: oprócz trzech linii metra (otwarcie stacji w 1913 i 1930) zatrzymywała się tam kolej dalekobieżna i miejska na estakadzie, autobusy i tramwaje (od 1877 konne, od 1898 elektryczne). Ogólnie ruch odbywał się na pięciu poziomach. W latach 20. plac stanowił obok placu Poczdamskiego synonim życia wielkomiejskiego w Berlinie. Pisarz Alfred Döblin zatytułował wówczas swoją powieść Berlin Alexanderplatz.

Plac Socjalny

- Wiosną 1964 władze Berlina Wschodniego rozpiwały konkurs urbanistyczny na przeprojektowanie Alexanderplatz. Do wzięcia udziału zaproszono sześć kolektywów architektonicznych, zwyciężyła grupa Schweizer, Tscheschner und Schulz. Wedle ich projektu ruch kołowy miał zostać usunięty z powierzchni placu, zaś ulice przelotowe miały przebiegać stycznie do jego krawędzi. Planowano przebicie dwóch nowych osi komunikacyjnych – Karl-Liebknecht-Straße jako łącznik pomiędzy Unter den Linden i Prenzlauer Allee na północnym zachodzie oraz Grunerstraße z tunelem samochodowym jako łącznik między Leipziger Straße oraz Otto-Braun-Straße (obecnie Greifswalder Straße) na południowym wschodzie placu. Punkty przecięcia ruchu pieszego i kołowego miały być rozwiązane poprzez budowę obszernych przejść podziemnych. W ten sposób zamierzano polepszyć komfort pieszych przebywających na placu. Jednocześnie jednak odcięto plac od jego pierwotnego kontekstu wielkomiejskiej zabudowy. Poza tym wielkopowierzchniowe wyburzenia spowodowały powstanie zbyt dużego placu. W celu budowy tunelu wyburzono pozostałości kościoła św. Jerzego oraz zbudowany w latach 20. Minolhaus.

Także projekt Behrensa nie został w całości zrealizowany, gdyż większa część potrzebnych działek należała do prywatnych właścicieli, zaś koszt ich zakupu wynosiłyby 20 milionów marek. Amerykańskie konsorcjum, które wniosło Alexanderhaus i Berolinahaus nie dysponowało wskutek światowego kryzysu gospodarczego środkami finansowymi, zaś innych inwestorów nie udało się znaleźć. Także po objęciu władzy przez nazistów nic się na placu nie zmieniło.

Mapka

